

skal straks komme til at nævne nogle af disse —, der har meddelt Bladet det, ved jeg ikke. Det andet Blad havde altsaa ikke faaet en Meddelelse fra sine Venner derom og benægtede kategorisk, at der førtes en saadan Forhandling; og for at faa en Støtte i denne Polemik henvendte man sig til mig og spurgte, hvorvidt der var en Forhandling i Gang mellem Amerika og Danmark om Øerne. Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde for et Øjeblik siden i sit Foredrag, at allerede før der skete Meddelelse til Gruppeformændene, havde der været fremsat Dementier fra Regeringens Side i denne Sag, og det er ganske rigtigt. Jeg har for mit Vedkommende, jeg ved ikke hvor mange Gange, i Vinterens Løb dementeret dette, naar man forebragte det for mig, jeg gjorde det igen og sagde for Resten til vedkommende Journalist, som er en meget elskværdig Fyr, om jeg nu ikke kunde være fri for for tyvende Gang at dementere dette, hvorpaa han sagde, at han endelig maatte have et Nej af mig, og dette fik han — naturligvis, thi jeg havde sandelig kendt min Pligt som Minister og Embedsmand og som ansvarlig Politiker daarligt, om jeg ikke havde sagt Nej. (Uro paa Tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige; hvis det ikke sker, vil det blive nødvendigt at rydde Tilhørerpladsen.

Finansministeren (Brandes): Fra det første Øjeblik, da Forhandlingerne paa-begyndtes mellem de to Stater, var det en absolut Forudsætning, at disse Forhandlinger skulde føres i Fortrolighed, og denne Forudsætning maatte overholdes af enhver, som kendte Forhandlingerne; det var fuldkommen umuligt for nogen Minister eller nogen anden Embedsmand at lade være med at bevare den Hemmelighed, som var ham betroet. Hvad var det egentlig, jeg skulde have svaret Journalisten, da han spurgte mig: Er der Forhandlinger? Skulde jeg have sagt Ja, naar det drejede sig om en Hemmelighed, som var mig betroet som Embedsmand, og som burde holdes hemmelig af internationale Hensyn? Havde jeg afvist Spørgsmaalet, vilde det være eet med en Bekræftelse. Skulde jeg saa have sagt: der er Forhandlinger; egentlig kan jeg ikke sige det, men til dig vil jeg betro det. Der er vel ikke nogen her i Salen, der vil være saa dristig at

hævde dette. Skulde jeg have sagt: Til ingen anden vil jeg sige det, kun til dette Blad vil jeg betro det. Hvem er det, som er en saadan Ven just af dette Blad, at han vil staa op og sige: Til dette Blad alene skulde Finansministeren og Regeringen — for det var paa Regeringens Vegne, jeg talte — have Fortrolighed? Skulde der ikke være noget andet Blad, der skulde have samme Meddelelse? Og hvis denne Journalist sagde til sin Redaktion: Finansministeren har betroet mig, hvorledes det forholder sig, skulde saa hans Redaktion være forpligtet til at hemmeligholde det? Tror man virkelig, det gaar saaledes til? Der er ikke en Dag, i alt Fald ikke i en noget bevæget Tid, hvor der ikke rettes Spørgsmaal til Finansministeren og til enhver Minister, ikke en Gang saaledes, at de vedkommende henvender sig personligt, nej, vi er jo et demokratisk Folk, der ringes op i Telefonen, og en Journalist spørger om ret alvorlige og indgribende Ting, hvorledes det forholder sig med dem, og da man er høflig, svarer man derpaa. Oven i Købet er det undertiden Folk, hvis Navn jeg ikke aner; jeg hører ikke Navnet i Telefonen, ved ikke, hvem den vedkommende er, i hvilket Blad han skriver, af hvilken Farve det er. Saaledes er Forholdet, og det ligger vel i, at den moderne Journalistik efterhaanden er blevet mere og mere en stadig Spørgen og Svaren, Enquête og Interviews. Et Blad er nu om Stunder ofte et Spørgeskema eller Oplysningsbureau — i gamle Dage opfattedes det snarere som en Talerstol, endog en Domstol — der spørges uafsladeligt, og naar man kan svare, svarer man det rigtige, og naar man skal fortie noget, fortier man det, hvis man er et hæderligt Menneske. Derfor havde jeg ikke andet at gøre end at sige: Nej, der er ingen Forhandling, og det ogsaa af den Grund, at denne Sag overhovedet ikke kunde føres frem for Offentligheden, før den var kommet til en Afslutning.

Nu ser jeg nok, at der er et uhyre Postyr om dette i Pressen, og jeg forstaaer godt, at Oppositionen bruger den foreliggende Situation til at gøre særlig Opposition og til at angribe Regeringen og Ministeriet, dels med passende og rimelige Ord, dels med ret uværdige og meget lidt pyntelige Ord. Det tilgiver jeg den; jeg er saa uhyre overbærende overfor Opposition, det er rimeligt, at en politisk Opposition gør, hvad den kan, men dermed holder Legen ogsaa op. Naar man i